

Interviu geologul Florin Stoican

Vocabular

Să cunoaștem termenii!

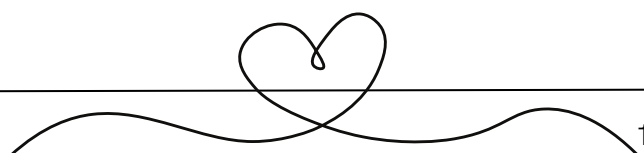
Recomandare muzicală

Cronică de film Premieră - Pădurea de molizi

Fântâna albă, 1 aprilie 1941

CARIERĂ

Interviu cu geologul Florin Stoican

Alexia: Cum v-ați gândit să deveniți geolog?

Florin Stoican: Nu m-am gândit. Pur și simplu a venit așa. Nu trebuie, n-am avut un plan. Așa s-a întâmplat. Am căutat să merg la o facultate din domeniul științelor naturii, că îmi plăcea să fiu în natură și așa s-a nimerit geologia.

Bianca: Explicați-ne puțin cu ce se ocupă această ramură și de ce este importantă.

Florin Stoican: Oh, aici e de vorbit o zi întreagă. Se ocupă cu foarte multe, pentru că e o știință care e la intersecția mai multor științe. Se adună și științele exacte și științele naturii, pentru că nu poți să faci geologie fără matematică, fizică și chimie, dar nu poți să faci nici fără biologie, iar aplicabilitatea ei e foarte diversă, de la construcții - orice construcție mai serioasă are nevoie și de un geolog care să facă niște studii, să vadă ce e acolo unde faci fundația. Nu mai vorbim la tuneluri, la autostrăzi, la zgârie-nori, la clădirile astea mai complicate. Acolo, fără geologi nu se poate. Apoi, tot ce înseamnă exploatare a resurselor ține de geologie, petrol, gaze naturale, roci de construcție, materiale, aur. Absolut toate mineralele trebuie, sunt studiate de către geologi și ei sunt la baza deschiderii și funcționării exploatărilor miniere. Și sunt foarte multe alte domenii, în primul rând ce fac eu, domeniul de conservare a naturii, apoi știința, pur și simplu cercetarea, paleontologia

dinozaurii tot de către geologi sunt descoperiți și studiați și datorită lor știm care a fost evoluția vieții pe planetă, dar și-s și domenii din astea care la care nici nu te-ai gândi și unde e nevoie de geolog. **De exemplu, în criminalistică sunt geologi care studiază palinologia. Palinologia e o știință care se ocupă de studiul polenului fosil. Și pe baza grăunciorilor de polen, dacă ați văzut și filmele alea cu CSI, sunt niște firme polițiste pe la televizor, sunt niște cercetători care se uită la microscop și găsesc niște polen și îți spun că în ziua cutare criminalul a fost, nu știu pe unde.** Și există, am un coleg care lucrează în criminalistică. Iarăși, tot ce înseamnă evaluare de pietre prețioase. Că astea pe voi, fetele, vă interesează. Tot geologii vă spun cât de valoroase sunt, cât de pure sunt, de unde să le extragi, ce să faci cu ele. Doar câteva din-din domeniile de aplicabilitate, dar sunt foarte multe altele.

Alexia: Care a fost sursa dumneavoastră de inspirație?

Florin Stoican: Sursă de inspirație ai tot timpul. Nu trebuie să te mărginești la una. Și sunt diverse. În primul rând, oamenii de lângă tine, colegii, profesorii, oamenii de la care înveți și afli multe. Apoi cărțile scrise de cei care nu mai sunt, dar tot oameni sunt, până la urmă și cunoștințele acumulate în institute de cercetare, în universități, în instituții unde se adună cunoașterea descoperită de către omenire.

Bianca: De la ce vârstă ați vrut să deveniți un geolog? (râde)

Florin Stoican: Nu știu exact când

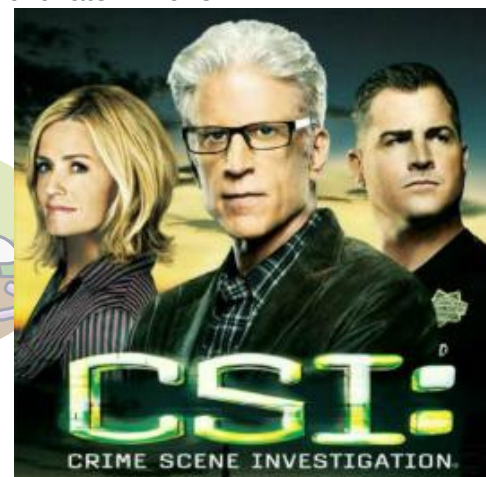

Pauza de clarificare:

Ce este CSI?

CSI - Crime Scene Investigation

Este un serial american ce a avut 15 sezoane și are ca temă principală investigațiile desfășurate de o echipă de criminaliști din Las Vegas, care încearcă să soluționeze niște crime neobișnuite. S-a încheiat cu ultimele două episoade, **Immortality**, difuzate în 2015.

DESPRE GEOLOGIE

am zis că devin geolog. Cred că târziu, cred că după liceu. Eu n-am avut norocul să fac geologie în liceu. Pe vremea aia se făcea, dar se făcea doar la anumite profile, în clasa a XI-a. Eu n-am făcut în liceu geologie, am făcut doar geografie, dar am aflat de la oameni pe care i-am întâlnit pe teren, de la oameni care merg pe munte de geologie. Și așa mi-a venit, dar după liceu cred că m-am gândit la geologie.

Alexia: De la cine ați avut sprijin în cariera dumneavoastră?

Florin Stoican: Foarte mulți oameni. De la profesorii mei și de la colegii mei și de la toți oamenii cu care am lucrat. Până la urmă, toți m-au sprijinit.

Bianca: Ce sfat le dați tinerilor care vor să abordeze pe acest domeniu?

Florin Stoican: Păi, în primul rând, să facă ceea ce fac cu pasiune. Pentru că dacă faci cu pasiune și îți place ce faci, ai toate șansele de reușită. E imposibil să nu ajungi în vârf, să nu fi recunoscut, să nu fii foarte bine plătit dacă îți place ceea ce faci în orice meserie și nu e valabil doar la geologie. Dacă faci lucrurile cu pasiune, până la urmă rezultatele vin.

Alexia: Pasiunea pentru natură este una dobândită din copilărie?

Florin Stoican: Ă, cred că și de acolo

vine, nu numai de acolo, dar și de acolo, pentru că sunt născut la munte și da, de la bunica am învățat prima dată despre ciuperci, plante medicinale și lucruri legate de natură. Apoi de la părinți. Cu ei am mers prima dată la munte. Cu ei am colindat pădurile prima dată. Dar da, clar că vine și din copilărie.

Bianca: Ați avut vreo experiență periculoasă în timpul unei călătorii?

Florin Stoican: Periculoasă... Da, sunt tot timpul, există. Dacă faci activități care au un anumit grad de risc, ai și experiențe periculoase, dar important e să știi să-ți gestionezi riscurile. Tot timpul în natură te pândește ceva dacă tu nu ești pregătit și dacă nu ești atent. Dar dacă ești pregătit și știi că te pot aștepta niște riscuri, treci peste ele fără problemă și doar devin niște amintiri plăcute și povești de spus la foc celor care vor să audă lucruri d-astea mai-mai ieșite din comun.

Alexia: În ce situație se află România la nivel de arii naturale?

Florin Stoican: În prezent în România avem cu totul douăzeci și patru la sută din teritoriu, adică un sfert din teritoriul țării protejat. Arii protejate cu diferite categorii de protecție. Avem rezervații ale biosferei, care sunt cele mai stricte, apoi avem parcuri naționale, care înseamnă doar unu virgulă trei la sută din teritoriu și rezervații monumente ale naturii, plus o rețea europeană, se numesc Situri Natura 2000. Nu stăm nici mai bine, nici mai prost față de alții. Suntem undeva pe la mijloc. Se poate și mai bine, pentru că România are mult mai mult potențial. Se poate și mai prost, că sunt și alții mai leneși ca noi prin Europa, care au făcut mai puțin ca noi.

Bianca: Este România unică în ceea ce privește fauna?

Florin Stoican: Da, sigur, orice loc e unic în ceea ce privește fauna, chiar dacă găsești cam specii și într-o parte și în alta, modul în care ele se raportează la teritoriu e diferit de la locație la locație. Și fiecare parc național, fiecare rezervație în felul ei

ARII PROTEJATE ȘI RISCURI

e unic.

Alexia: Ce este, mai exact, o arie protejată și de ce este important să avem arii protejate?

Florin Stoican: Aria protejată e o convenție a oamenilor, până la urmă. Adică oamenii, la un moment dat, și-au dat seama că acolo, pe teritoriul respectiv, e ceva care merită să fie protejat și au încercat să găsească niște soluții să protejeze acel ceva pe care oamenii îl consideră valoros, că el e o fosilă sau că e o specie, sau că e o pădure, sau că e un peisaj, sau că e ceva cultural, ceva lăsat de mână omului. Oamenii au zis că ăla reprezintă o valoare pentru ei și că merită protejat. Asta înseamnă arie protejată. Ulterior au apărut legi care definesc mai clar, cu articole, cu termeni juridici, ce înseamnă grad de protecție. Au apărut instituții care aplică aceste legi și au grijă de ele. **Dar în esență, asta trebuie să înțeleagă toți oamenii că ariile protejate sunt acele locuri în care noi, oamenii, am hotărât că vrem să avem grijă de cele mai valoroase elemente naturale pe care noi le avem pe planetă.**

Bianca: Aveți exemple de zone naturale din România care nu primesc în acest timp suficientă atenție?

Florin Stoican: Toate. Niciuna nu primește suficientă atenție cât ar merita. Din păcate, una declarăm noi, oamenii, că facem și una ne dorim și alta facem în realitate. Da. Și chiar dacă vorbim de parcuri naționale, de rezervații ale biosferei, de situri UNESCO, e mult de făcut la ele ca să fie protejate așa cum ar trebui. Deci, din punctul meu de vedere, niciuna nu are atenția pe care ar trebui să i-o

dăm.

Alexia: Care sunt cele mai mari amenințări cu care ne confruntăm astăzi în România în ceea ce privește protejarea ariilor naturale?

Florin Stoican: Păi noi, omul. **Omul e cea mai mare amenințare cu ce face el, pentru că oamenii uită de multe ori, de exemplu, dacă ne raportăm la pădure, că nu pădurea are nevoie de oameni, ci că oamenii au nevoie de pădure.** Așa e raportat la orice altceva. Și practic, noi cu ce facem, intenționat sau neintenționat, aducem o presiune și un impact asupra naturii care o prejudiciază. Și omul încercând să extragă ceva din natură, să construiască ceva, să vâneze ceva, să facă ceva, produce un impact. Și omul e cea mai mare amenințare a tot ce înseamnă arie protejată și natură în momentul de față.

Bianca: Am văzut că v-ați implicat în înființarea unor astfel de arii în România. Mă refer aici la Buila

Vânturarița, dar și la Parcul Național Văicărești. Care au fost provocările cu care a venit asta?

Florin Stoican: Provocări diferite. În primul rând, a trebuit să convingem oameni, de la oameni simpli, din comunitatea locală, până la decidenți, miniștri sau cercetători, că acel loc pe care noi îl propunem ca arie protejată merită să fie protejat. A trebuit să facem niște studii și cercetări ca să convingem Academia Română. A trebuit să facem multe discuții și dezbateri cu politicieni ca să-i convingem că acel loc merită protejat, așa cum au validat cercetătorii. Tot oamenii sunt principala piedică și aici. Așa cum ai suporteri care te susțin să înființezi niște arii protejate, tot așa ai și niște oameni care se pun împotriva, de cele mai multe ori din neștiință, dar de multe ori și din interes, pentru că sunt unii oameni care prin înființarea unei arii protejate se simt lezați. Oamenii, de exemplu, care vânează fără restricții sau braconează

PROVOCĂRI

sau exploatează fără să intereseze de lege, automat că se simt amenințați în momentul în care vine cineva și pune reguli pe locul în care ei înainte își făceau de cap.

Alexia: Care sunt cele mai mari provocări cu care se confruntă adesea o persoană care activează în domeniul protejării naturii?

Florin Stoican: Sunt multe provocări legate de, în primul rând de networking. Adică trebuie să ajungi să vorbești cu oamenii care au putere de decizie ca să-i convingi să protejeze ceva. Apoi, dacă ne uităm la nivel planetar, nu numai la nivel al nostru, al românilor, peste tot au fost niște oameni care au reușit să convingă niște președinți de stat, niște prim-miniștri, niște oameni care erau la putere în momentul ăla și prin decizia lor au reușit să înființeze niște arii protejate. Apoi, sunt provocări de natură logistică și financiară, pentru că orice cercetare costă. Ca să convingi pe cineva de importanța unei zone, trebuie să faci niște studii și niște cercetări. Trebuie să aduci cei mai buni oameni care știu să-ți facă acele cercetări și oamenii ăia trebuie plătiți. Îți trebuie echipamente dacă vrei să știi totul despre urși, pe unde umblă ei, îți trebuie niște camere performante să le instalezi prin pădure. Îți trebuie tehnologie ca să urmărești urșii, să vezi ce fac și de ce fac ceea ce fac. Apoi, mai e partea de parteneri. Uneori realizezi că ceea ce vrei tu nu poți să faci în România pentru că pur și simplu nu există cineva în România care să te ajute să faci chestia aia. Și atunci trebuie să cauți prin toată lumea, prin alte țări, niște oameni care au mai făcut și au

experiență și să-i convingi să vină și la tine și să te ajute sau pur și simplu să își dea să-ți dea niște sfaturi. Sunt foarte multe provocări.

Bianca: Cât de important este rolul comunităților locale în proiectele de protejare?

Florin Stoican: Extrem de important, pentru că asta ar trebui să facem să ajungem ca acele comunități să își dea seama singure cât de importantă e natura pentru ei și să nu trebuiască să vină statul sau o lege sau o autoritate care să le impună niște lucruri. Ei ar trebui să realizeze că natura de lângă ei e cel mai important lucru pe care ei îl au acolo, în comunitate și să aibă grijă s-o păstreze și să nu se întâmple nimic cu ea, să devină niște gardieni ai ei. Așa că cu cât implici mai mult comunitatea locală și cu cât le dai sentimentul că ceea ce fac, fac pentru ei și pentru generațiile următoare ale lor și pentru locurile lor, cu atât e mai bine. Deci implicarea comunității e esențială în

bunăstare de pe urma naturii, chiar exploatând-o, dar nu în mod sălbatic munca de conservare.

Alexia: Noi, copiii, tinerii, școlile avem un rol în astfel de demersuri? Cum putem ajuta?

Florin Stoican: Sigur că da. Voi aveți și ar trebui să aveți cel mai mare rol de pe planeta asta, pentru că voi veți plăti facturile lucrurilor rele pe care noi le facem și vi se sparg vouă în cap. Așa că ar trebui să-i trageți de mânecă tot timpul pe cei mari de pe lângă voi, să nu mai facă lucruri urâte, pentru că le veți deconta voi. Adică poluarea pe care o fac oamenii de acum o să o resimțiți voi peste câteva generații, peste zece, douăzeci de ani sau mai puțin de multe ori. Pădurea pe care o taie cineva acum lângă casa voastră o să aibă efecte când veți fi voi mari și când veți avea și voi copii.

Bianca: Ce sfat ați da copiilor care doresc să devină activiști de mediu?

Florin Stoican: Să învețe în primul rând și să se uite atenți în jur, pentru

DESPRE ACTIVISM VERDE

că observația e esențială ca să îți dai seama unde trebuie să activezi și cunoașterea e cheia găsirii celei mai bune soluții la problemele de lângă tine. Să fii curios să afli cât mai multe și să citești, să te uiți la filme, să te duci în locuri unde oamenii au făcut lucruri bune, să preiei exemple și să le aplici și tu unde crezi că e nevoie de ele.

Alexia: Ce pot face școlile mici din mediul rural?

Florin Stoican: Știi cum se zice că picătură cu picătură se face apa mare? E o vorbă. Așa e și cu școlile mici. Nu sunt mici. Sunt mici, doar că le zicem noi. Orice instituție, orice organizație nu înseamnă o clădire și o inscripție la intrarea în clădire. Înseamnă oamenii dinăuntru. Dacă oamenii dinăuntru sunt niște oameni care vor să facă fapte mari, școala aia nu mai e mică. La fel și voi. Puteți să. Trebuie să gândiți, să visați cât de mult puteți și să vă apucați să vă puneți visurile în aplicare. Orice. Nu, nu. Nici nu trebuie să vă dau un exemplu că poate nu neapărat din conservare, din orice domeniu, dacă. Dacă vreți să vă apucați de ceva, apucați-vă și țineți-vă de ideea voastră, oricât de năstrușnică ar fi ea, pentru că va ieși ceva din ea. Din pasiune iasă întotdeauna câte ceva.

Bianca: Aveți o zonă preferată de rezervație naturală din România?

Florin Stoican: Sigur că da. Buila Vânturarița, că acolo m-am născut și am contribuit la înființarea parcului. Lucrez acum să aduc beneficii de pe urma lui comunității. Oricât aș fi umblat prin toată lumea asta, cel mai frumos loc de pe planetă, tot, tot la mine acasă.

Alexia: Dacă ați putea reveni în timp asupra unei situații care a afectat zonele naturale din țara noastră, asupra căreia situații ați reveni pentru a o împiedica?

Florin Stoican: Da, călătoria în timp e visul cel mai năstrușnic al omului. Toată lumea ar vrea să se întoarcă, să schimbe ceva. Nu cred că aș schimba ceva, pentru că până la urmă ăsta e mersul, mersul firesc. Dacă schimbi ceva întorcându-ne, întorcându-te în timp, nu faci altceva decât să distorsionezi mersul firesc și s-ar putea să ai probleme mai mari, niște consecințe mult mai mari altădată. M-aș schimba la mine, aș schimba niște lucruri, da, că asta mie îmi stă cu puțință și niște greșeli pe care le-am făcut, le-am făcut, nu le-aș mai face, clar.

Bianca: Cum putem împăca evoluția, dezvoltarea economică, turismul cu conservarea arilor naturale?

Florin Stoican: Greu, dar nu imposibil. Tot prin, prin limitarea

lăcomiei oamenilor. Pentru că poți să obții și beneficii, și prosperitate și trebuie să te gândești întotdeauna când extragi ceva din natură. Inclusiv turismul de masă înseamnă o extragere a resursei, pentru că dacă îți aduci milioane de oameni într-un loc foarte sensibil, s-ar putea să-l faci praf și apoi să nu mai vină niciun om, nu numai milioane de oameni. Asta ar trebui să le ai în minte în permanență și să le spui și celor care sunt lacomi și vezi că nu se mai satură, că trebuie să lase ceva și în urmă. Trebuie să lase ceva și generațiilor următoare. Pentru că, dacă tăiem noi toată pădurea, da, o plantăm după aia, dar ea mai crește la loc în o sută de ani ca să mai poată fi exploatată. Sunt alte resurse care nu ai cum să le mai pui la loc. O carieră de extragere a pietrei sau a aurului, după ce se termină, rămâne o gaură în locul ei. Nu mai poți să, nu se mai umple singură la loc.

Alexia: Există foarte multe evenimente sportive, turistice, parcuri

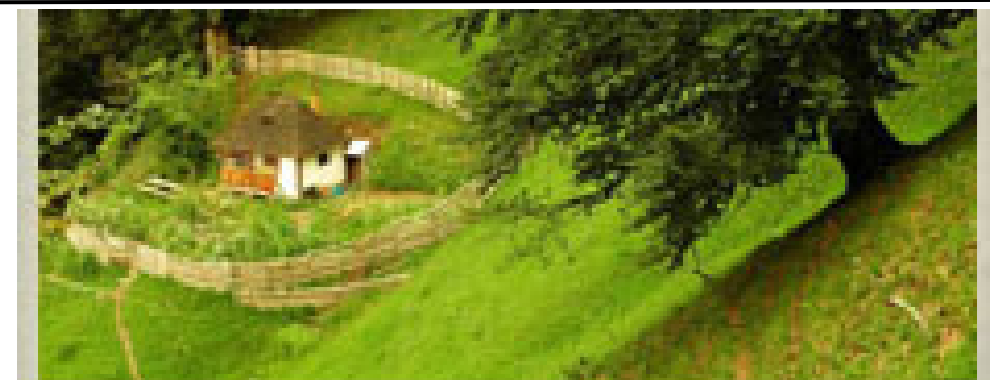
RESURSE ȘI RESPONSABILITATE

de aventură care au loc în natură. Afectează ele mediul înconjurător? În ce fel?

Florin Stoican: Afectează dacă sunt făcute haotic, necontrolat și unde nu trebuie? Pentru că, v-am spus, douăzeci și cinci la sută din România e protejat, nu tot. Deci ai slavă Domnului, șaptezeci și cinci la sută din rest, unde ai putea să faci activități de genul ăsta cu impact mai mic. Chiar dacă nu ea protejată, trebuie să ai grijă de impact. Că una e, de exemplu, să se face un maraton montan în care oamenii aleargă pe poteci și nu lasă nimic în urma lor. Și alta e să faci un turism motorizat și să mergi cu mașini patru ori patru sau ATV-uri sau motociclete enduro prin pădure, unde nu sunt poteci, prin mlaștini, prin albiile râurilor, unde să distrugi. Orice activitate umană are un impact, indiferent cum o facem și asta trebuie să avem în minte în permanență. Și orice activitate trebuie făcută cu grijă pentru locurile din jur, că ea e protejată sau nu, dar să ne uităm să minimizăm impactul și să ne punem cât mai mică amprentă asupra naturii.

Bianca: Și cum pot fi organizate responsabile?

Florin Stoican: În primul rând, sunt niște reguli care se întâmplă peste tot în lumea asta. Nu faci niște competiții distructive în zone protejate. Te duci în altă parte, unde nu e protejat. Apoi, în momentul în care le faci, trebuie să faci un instructaj celor care participă. Să le spui faceți. Uite, știți că facem evenimentul ăsta. Aveți grijă să nu aruncați gunoaie, să nu aruncați uleiuri, să nu vă abateți de la traseu pentru că intrați într-o zonă sensibilă

Oltenia de sub Munte

ECOTURISM

și o distrugeți definitiv. Trebuie o evaluare a riscurilor, trebuie un management al riscurilor și până la urmă lucrurile se pot întâmpla. De exemplu, lucrurile care sunt foarte distructive cu mediul, cum e o competiție enduro. În foarte multe țări nu sunt permise decât în zone special amenajate. Sunt niște poligoane făcute cu reguli stricte. Oamenii știu că acolo au voie să facă ce își doresc ei să facă pentru adrenalină, dar sunt ținuti în acel perimetru unde impactul este controlat. Așa reușesc să-și păstreze alte zone intacte. La noi în țară, din păcate, oricine vine poate să se dea cu motorul sau cu ATV-ul pe orice munte și uneori asta produce efecte nedorite și uneori greu de reparat.

Alexia: Putem exploata resurse naturale într-un mod responsabil?

Florin Stoican: Sigur că da. Până la un punct, pentru că noi suntem din ce în ce mai mulți oameni pe planetă. Am trecut de opt miliarde. Și nevoile noastre sunt tot mai mari și

în creștere. Și pe măsură ce oamenii cresc, ies din sărăcie anumite sate, anumite regiuni. Oamenii de acolo își doresc și ei și frigider, și smartphone, și mașina electrică.

Toate astea înseamnă niște resurse. Ori planeta noastră e limitată și resursele ei la fel. În momentul de față, noi deja consumăm în avans resursele planetei și în fiecare an, prin august, cam ne terminăm ce ar trebui să consumăm pentru anul respectiv și practic, câteva luni de zile, aproape juma' de an, consumăm din ce ar trebui să le revină generațiilor următoare. Până când nu reușim să găsim o soluție, să mergem prin cosmos cu rachetele lui Elon Musk sau ale altuia și să facem minerit pe acolo și să scoatem niște resurse, să le aducem pe Pământ, trebuie să avem grijă de resursele noastre și responsabilitatea nu trebuie să fie doar la exploatare, trebuie să fie și la exploatare, la utilizarea acestor produse obținute din resurse, pentru că dacă noi nu am consuma atât de

EDUCAȚIE PENTRU MEDIU

mult, nici resursele n-ar fi exploatate atât de intens. Dacă noi am recicla și reutiliza lucrurile mai bine și mai des, n-ar mai fi nevoie de producerea altor noi atât de multe. Și atunci ne-am economisi resursele și am fi mai responsabili. Se poate teoretic, dar practic încă nu suntem suficient de deștepți ca oameni s-o facem.

Bianca: Cât de curate sunt pădurile noastre?

Florin Stoican: Ale noastre, ale românilor? Depinde unde te duci. Din păcate, cam toate pe unde ajunge omul nu sunt curate. Și nu e vorba numai de păduri. E vorba și de râuri. E vorba și de câmpurile de pe lângă sate. E vorba de, în general. România e o foarte murdară țară. Suntem pe ultimul loc în Europa la ce înseamnă reciclarea deșeurilor și colectarea selectivă și colectarea în general a deșeurilor. Și aici avem de lucru mult. Dar sunt convins că vom ajunge unde trebuie, pentru că nici în Germania nu s-au născut civilizații și acolo au fost perioade cu mai multă mizerie. Din păcate, la noi perioada în care consumăm mult coincide și cu perioada în care sunt mai multe plastice pe lângă noi și mult mai multe deșeuri și gunoaie de aruncat. Dar da, e o țară murdară, care are nevoie de curățenie, de noi ca s-o curățăm.

Alexia: Ce le-ai spune oamenilor care au tăiat păduri întregi, vânează animale, aruncă gunoaiele în ocean sau pe câmpii și lasă focul să ardă într-o pădure etc.

Florin Stoican: De la caz la caz. Na, vorbești cu oamenii. Unii o fac, vă mai spuneam inconștient, unii o fac pur și simplu intenționat. Cei care o fac intenționat e clar că orice le-aș spune

eu e degeaba, pentru că nu de vorba mea vor își vor schimba atitudinea. Ei trebuie luați pe sus și amendați și pedepsiți pentru ceea ce fac, până învață să o facă cum trebuie. Cei care o fac neintenționat da, merită să stai de vorbă cu ei, pentru că uneori poate nu-și dau seama, uneori nu au, nu au realizat, uneori chiar cred că cu bună intenție ei fac cu bună intenție niște lucruri care au niște efecte negative și oamenii aceștia pot fi îndreptați. Așa că, în funcție de om și de situație, ei te adresezi pe măsură.

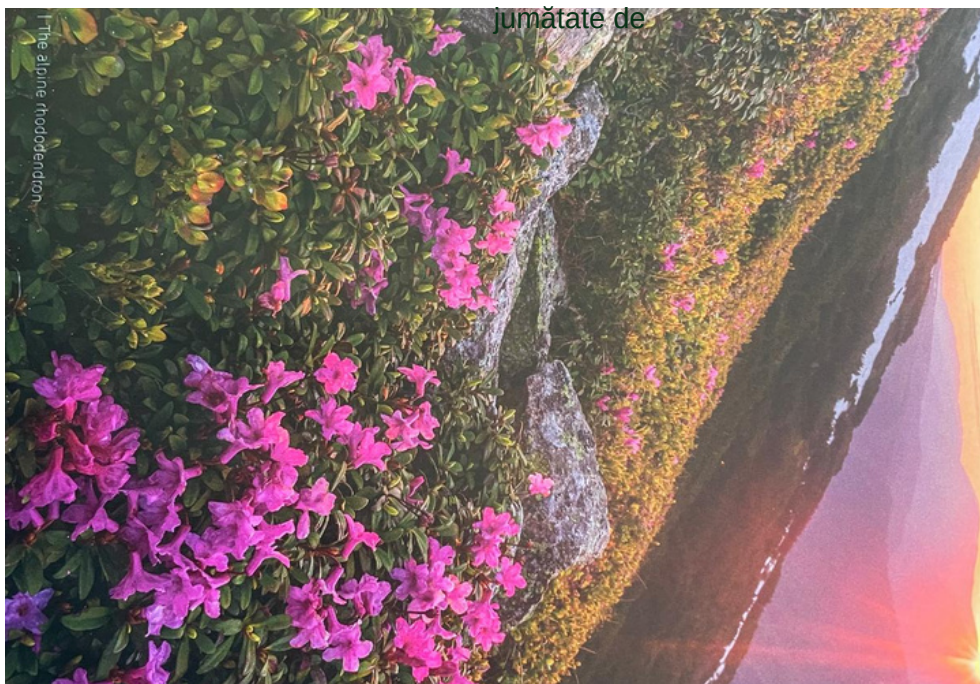
Bianca: Da. Cum am putea integra educația mediu în școli?

Florin Stoican: Peste tot. Educația de mediu nu trebuie să fie predată doar la dirigenție sau la educație pentru mediu sau la alte materii care țin de științele naturii. Peste tot trebuie să avem în minte asta și, în primul rând, pornim de la atitudinea noastră. Că și voi în școală consumați lapte, corn sau ce mai aveți, ce vă mai aduceți de acasă și

voi de aici trebuie să începeți să vi le puneți separat, să le colectați selectiv. Chiar dacă vine firma de gunoi și le ia tot la grămadă, voi trebuie să le colectați selectiv, pentru că până la urmă și ei vor învăța cum trebuie și vor veni și ei cu două mașini separate. Și în orice activitate a noastră, trebuie să avem în minte că trebuie să lăsăm cât mai multe lucruri rele în jurul nostru, să avem grijă să facem bine și să avem grijă să lăsăm locurile cel puțin așa de curate cum le-am găsit. Pe de o parte, pentru natură, pe de altă parte din respect pentru ceilalți din jurul nostru.

Alexia: Cum credeți că va ajunge în viitor mediul înconjurător? Vom mai avea păduri, zone verzi, naturale sau neamenajate de om?

Florin Stoican: Vom avea, pentru că tocmai asta e rolul ariilor protejate. Sper să nu avem doar păduri în ariile protejate, ci să avem și în restul, exact cum e acum. Așa, dacă ne uităm la nivel global, există un concept care se cheamă Half Planet, jumătate de

SCHIMBĂRI CLIMATICE

planetă, în care cercetătorii din mai multe țări, din mai multe domenii, au ajuns la concluzia că dacă vrem să supraviețuim pe Planetă, trebuie să ne protejăm cel puțin jumătate din planetă, adică să lăsăm jumătate din planetă să trăiască liniștit, fără să o afectăm. Dacă noi vrem să avem sănătate și viitor pe-pe planeta, alături de celelalte ființe vii. Sper să nu ajungem acolo și să ne luptăm pentru fiecare colțișor verde care ne-a rămas. Sper să fim suficient de deștepți ca să nu trebuiască să ne mai punem limite și procente și să zicem protejăm cât mai mult. Hai să fim cât mai mult înconjurați de verde, de păduri, pentru că ele nu înseamnă doar peisaj și frumos, înseamnă sănătate pentru noi. Și cu cât avem mai multe, cu atât trăim mai sănătos.

Bianca: Există vreo zonă din România pe care ați vrea să o vizitați și încă nu ați ajuns încă?

Florin Stoican: Nu știu, n-am făcut un inventar, dar sunt în orice zonă în care mă duc. Chiar dacă am mai fost, tot găsesc lucruri noi de fiecare dată. Așa că eu sunt curios din fire și îmi place să vizitez cât mai mult. Da, îmi place să văd și locuri noi în care n-am mai fost, dar îmi place să și revăd locuri pe care le-am văzut. Pe de o parte, să văd ce schimbări s-au produs în timp, pe de altă parte, să descopăr locuri de care n-am avut timp să, să atunci când am fost prima dată.

Alexia: Cum se vede schimbarea climatică în peisajele din România?

Florin Stoican: Se vede cu ochiul liber în ultima vreme. Dacă stai și urmărești și te uiți cu atenție, vezi schimbările. De exemplu, în zona

montana se vede cum pădurea urcă pe altitudine. Înainte, pajiștile alpine unde se pășuna cu animale începeau în jur la 1700-1800 de metri. Acum se vede clar cum pădurea urcă, expansiunea pădurii. La fel se vede în zona de deal și de munte, cum fânețele și livezile, pe de o parte că se schimbă clima, dar pe de altă parte, pentru că sunt tot mai puține animale și oameni care să le pășuneze. Sunt se reîmpăduresc, în zona de sud a Olteniei se vede deșertificare, se vede cum vegetația dispare și apar dunele de nisip. Seceta e clar că are niște efecte care se văd de către toți oamenii. Inundațiile sunt tot mai frecvente și astea sunt tot efect al schimbărilor climatice. Se vede deja că oamenii nu prea mai au resurse de apă și verile deja vedem că se ajunge la raționalizare. Asta e tot un efect al schimbărilor climatice.

Nu trebuie să mai apelezi la cercetători și la universități ca să afli despre ele, că le vezi pe pielea ta. În

orașele mari nu mai vorbesc că e tot mai cald, tot mai caniculă și oamenii sunt tot mai sufocați și de noxe, dar și de căldură. Deci e, schimbarea climatică nu mai e o teorie, e o realitate de care trebuie să fim conștienți cu toții.

Bianca: Ce face ca Buila Vânturărița să fie specială față de alte zone din Carpați?

Florin Stoican: Are multe lucruri. Fiecare zonă e unică. Fiecare teritoriu are caracteristicile lui, care sunt numai acolo, chiar dacă sunt similitudini cu alte zone. Dar constituția geologică, solurile, vegetația, fauna, împreună, ca un tot, sunt unice peste tot. Buila Vânturărița, așa, ca și caracteristici, e un munte mai puțin cunoscut. A fost foarte puțin cunoscut până în momentul în care a fost înființat Parcul Național. De atunci a devenit mai cunoscut, dar nu a fost atât de mult cercetat. De asta e foarte sălbatic. Sunt zone în care nu prea au intrat oamenii sau dacă intră, intră foarte rar, foarte puțini. Ai

PARCURI URBANE

senzația că ești undeva în niște jungle foarte îndepărtate, dar de fapt ești foarte aproape de comunitate, de loc. Un munte foarte sălbatic, mic, sălbatic, surprinzător, i-aș zice.

Alexia: Pentru un elev aflat în vizită, la ce ar trebui să fie atent ca să înțeleagă mai bine locul?

Florin Stoican: Acum, trebuie să fii atent la ce te înconjoară. Sunt și mijloace de informare acum și poți să citești panouri informative pe la biserici, pe la peșteri, pe la siturile naturale și să afli ce ai acolo. Dar în primul rând, trebuie să mergi și să nu mergi doar de dragul de a merge, să zici „Ajung de aici până acolo” și „Hai să vedem cât de repede fac.” Mai bine petreci mai mult timp și te uiți la mărunțișuri pe lângă care treci dacă nu ești atent. Da. Și vezi o grămadă de minunății, pentru că tot timpul e o floare înflorită, nouă, tot timpul vezi niște păsări, tot timpul vezi lumini, vezi umbre, vezi culorile frunzelor, vezi mici animăluțe, vezi mici fosile, dacă te uiți, le găsești la lucrurile mărunte, cred că ar trebui să fii mai atent decât la locurile mari.

Bianca: Ce v-a inspirat ideea Văcăreștiului ca parc natural urban?

Florin Stoican: Văcărești e parc natural. E o diferență- Da, sigur. Între național și natural. Să vă și zic diferența, ca s-o știți. Parcurile naționale sunt zone mai sălbatice, care nu au activitate umană permanentă în ele. Parcurile naturale sunt zone în care se protejează peisajul și interacțiunea omului și uneori, în parcurile naturale există și așezări umane permanente, cum e Parcul Apuseni, unde sunt sate întregi, localități. În parcurile

naționale nu găsești așa ceva. Văcăreștiul a venit ca inspirație de la ornitologi, specialiștii care studiază păsările, care au observat că acolo, în București, într-o zonă abandonată, în care trebuia să fie un lac și comuniștii n-au mai făcut-o, nu au mai făcut lacul ăsta, au venit păsările și natura, încet-încet, a recâștigat acel loc din care fusese alungată. Și asta ne-a inspirat să vedem că și acolo, între betoane, unde omul a făcut tot posibilul să arunce natura la gunoi, ea a reușit să supraviețuiască și să recâștige teritoriul imediat ce omul l-a părăsit. Și în momentul de față, Văcăreștiul a devenit el sursă de inspirație pentru alte orașe din țară, unde în momentul de față se lucrează la arii protejate similare Văcăreștiului, într-o rețea națională pe care eu o conduc.

Alexia: De ce sunt importante zonele umede urbane pentru un oraș ca Bucureștiul?

Florin Stoican: Orașele au cele mai

mari probleme în ceea ce privește relația omului cu natura. Pentru că omul betonează, asfaltează, are multe mașini, sunt foarte multe activități

umane concentrate pe un teritoriu restrâns, unde sunt și foarte mulți oameni, mari aglomerări umane și automat, acolo e poluare, acolo e nevoie de spațiu verde, acolo e stres, acolo sunt foarte multe probleme pe care omul încearcă să le trateze, la început ducându-se la doctor, apoi fugind din oraș sau căutând locuri unde e mai puțin zgomot, mai puțină poluare luminoasă, mai puțină agitație, unde se poate duce cu copiii să se joace, unde poate se duce cu prietenii să se ducă cu prietenii să se dea cu bicicleta fără să fie riscant din cauza mașinilor. De asta orice spațiu verde, nu numai zonele umede, sunt foarte importante pentru orașe. Pe de o parte, pentru nevoi, pentru a satisface nevoile de sănătate, de recreere, de petrecere a timpului liber, de filtru al aerului, de zone de liniște,

AMENINȚĂRI ȘI SOLUȚII

de zone în care te mai poți uita să vezi noaptea câte o stea de-asupra, că nu e ca la noi la țară, în București fiind lumini peste tot, nu prea mai vezi stelele decât dacă ieși în oraș sau dacă te duci în mijlocul Văcăreștiului sau Pădurii Băneasa.

Bianca: Ce amenințări vă îngrijorează încă? Vorbim aici de poluare, mai mult.

Florin Stoican: Sunt foarte multe amenințări care ne înconjoară. De exemplu, cele mai mari companii care poluează planeta asta nu sunt companiile industriale, sunt armatele. Așa că cel mai tare mă îngrijorează în continuare războiul și din perspectiva mediului, pentru că în Ucraina, de exemplu, natura e călcată, nu în picioare, e călcată de șenila tancului și omorâtă cu rachete. De asta mi-e cel mai teamă, pentru că în caz de conflict, de război, nu mai dă nimeni doi bani pe parcuri naționale, pe specii protejate. Atunci sănătatea omului și supraviețuirea lui e mai importantă și lucrurile care, până la urmă, pe termen lung, ne asigură supraviețuirea sunt lichidate tocmai de, de către noi. În rest, în oraș, cea mai mare amenințare în momentul de față e accentuarea urbanizării, adică construirea excesivă și creșterea gradului de ocupare a teritoriului, cu construcții tot mai mari, tot mai înalte și cu tot mai puțin spațiu verde.

Alexia: Un indicator, specie sau semn care ne spune că un ecosistem este sănătos.

Florin Stoican: Toate speciile sunt indicator de specii, de-de ecosistem sănătos, dar depinde unde suntem și unele au o importanță mai mare din perspectiva asta ca altele. Sunt unele,

cum ar fi insectele, care clar ne arată primele semne ale perturbării mediului. Dacă se folosesc chimicale în exces în agricultură, anumite specii, în special polenizatorii, încep să se împrăștie. Eu le zic tuturor să se uite în timp, să vadă cât lichid de parbriz foloseau acum zece ani sau douăzeci de ani și cât mai folosesc acum, că e din ce în ce mai puțin, tocmai pentru că insectele sunt tot mai puține. Iarăși niște specii foarte de nișă, care îți arată rapid că s-au schimbat niște lucruri sunt licuricii. Dacă ai poluare luminoasă, automat licuricii dispar. Deci unde punem peste tot lămpi cu LED-uri și lumini puternice, licurici nu mai avem. Iarăși, amfibienii, broaștele, sunt foarte sensibile la schimbările de mediu și sunt un indicator de calitate mediului. Foarte multe alge, foarte multe microorganisme la fel, sunt indicatoare. Sunt specii pe care le urmăresc biologii pe anumite tipuri de ecosisteme.

Bianca: Cum pot elevii colecta date utile? Numărătoare de păsări, cărțile de plante?

Florin Stoican: În primul rând, să se alăture unor organizații, să apeleze la niște organizații care fac asta. E tot mai la modă Citizen Science. Sunt foarte multe organizații care apelează la oameni de peste tot, și din mediul rural, și din mediul urban pentru colectarea de date. De exemplu, puteți să identificați arbori remarcabili. Sunt acei arbori foarte mari, bătrâni, cu legende care pot fi protejați prin introducerea unor fotografii și unor măsurători pe care le puteți face voi într-o bază de date online. E o platformă, se cheamă arboriremarcabili.ro, unde puteți introduce aceste date. Introducerea înseamnă un semnal pe care îl trageți către cercetătorii care au interes pe domeniul ăsta. Ei vor veni, vor verifica și vor valida dacă acea propunere e validă și apoi veți fi mândri protectori ai unui arbore remarcabil, care a fost introdus datorită efortului vostru în acea platformă. La păsări, la fel. Societatea Ornitologică Română apelează frecvent la observatori din toată țara să semnaleze, de exemplu, când se întorc berzele prima dată sau când pleacă sau unde cuibăresc. Lucruri de genul ăsta. Sunt foarte multe metode, dar trebuie să mergeți către organizații care coordonează colectarea acestor date, pentru că altfel sunt doar niște date colectate. Dacă nu sunt folosite, ele se pierd.

Alexia: Unde este România cea mai vulnerabilă la impactul climatic asupra naturii?

Florin Stoican: Nu România în special, că nu e ea mai cu moț decât

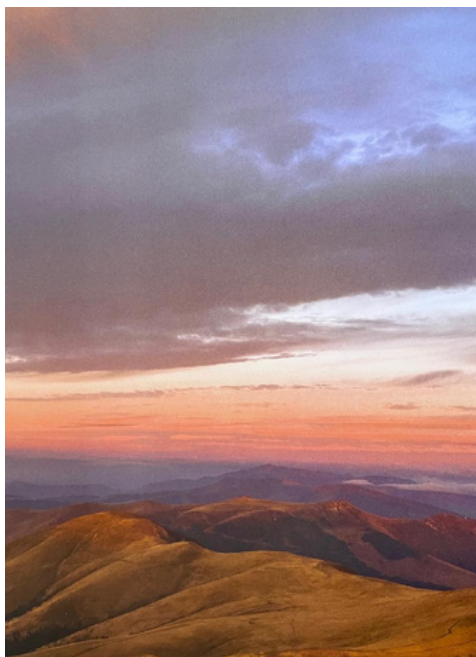
VULNERABILITĂȚI

celelalte în perspectiva schimbărilor climatice. Toate țările din zona temperată sunt mai vulnerabile față de cele de la extreme, pentru că noi suntem acolo unde sunt condiții medii, să le spun și acum, ele merg către excesiv. Noi nu suntem obișnuiți să trăim în condiții excesive, dar va trebui să ne obișnuim, pentru că climatul cald se va muta dinspre sud, înspre zona noastră, în zona temperată. Din păcate, nu suntem, din fericire nu suntem atât de vulnerabili precum alte țări, pentru că nu avem țărm foarte mult și țărm jos, ca să fim vulnerabili la ridicarea nivelului mării.

Dar avem și noi vulnerabilitățile noastre în anumite zone, la penuria de apă potabilă în zona de sud a Olteniei, la deșertificare, în multe zone din țară, la aridizare și în multe zone cu relief accidentat, la inundații datorită precipitațiilor rapide, cu cantități mari pe termen scurt.

Bianca: Ce soluții bazate pe natură ați prioritiza pentru orașe și sate?

Florin Stoican: Sunt o grămadă de soluții bazate pe natură. În primul rând, noi, ca români, ar trebui să le învățăm, pentru că noi nu prea le aplicăm. Noi încă suntem în, ca țară, în faza aia în care vrem să modelăm natura pe nevoile noastre. Unde vedem că vine o inundație vrem să facem niște diguri și să construim niște betoane, să ne apărăm. În alte țări care au trecut prin asta acolo deja sparg betoanele astea tocmai ca să lase râurilor locuri libere, unde să-și reverse apele și să nu afecteze comunitățile umane. Sunt foarte multe soluții bazate pe natură, în special pe zona apelor, pe care ar trebui să în

primul rând să le învățăm și apoi să le aplicăm. Dar prioritizare cam în direcția asta ar fi modul în care noi tratăm râurile și apele în general. Și aici ține și de mentalitate, pentru că trebuie să ne uităm cum ne raportăm noi la râuri față de alții. În țările nordice, de exemplu, nord-europene și Scandinavia, acolo oamenii construiesc cu fața la râu. Adică casa are fața către râu. La noi e invers. La noi are spatele către râu, pentru că noi în spatele casei aruncăm ce nu ne trebuie și pe râu dăm să ne ia toate gunoaiile de care n-avem nevoie. Ori asta arată clar cum tratăm noi apa și cum... Că nu e bine. Și asta de aici ar trebui să începem să ne schimbăm mentalitatea, să tratăm natura cum merită să fie tratată și apoi să învățăm de la ea și să aplicăm niște soluții care sunt și în favoarea noastră.

Alexia: O carte, un documentar sau o persoană care v-a inspirat recent?

Florin Stoican: Tot timpul am din

asta. Recent l-aș da exemplu pe Charlie Ottley, pe jurnalistul britanic care promovează de ani buni România, care în curând va deveni și cetățean român, care, din punctul meu de vedere, face și a făcut mai multe pentru România decât toate guvernele României la un loc, pentru că e un străin care a venit și cunoaște, din punctul meu de vedere, România mai bine ca foarte mulți alți români. A descoperit-o așa, pas cu pas, o promovează și o prețuiește cum ar trebui să o facem noi toți.

Bianca: Ce frumos din partea lui!

Florin Stoican: Da, da, da.

Alexia: Un obicei pe care ascultătorii îl pot începe chiar săptămâna aceasta?

Florin Stoican: Păi, lucrurile simple țin de reciclare. Să nu-ți mai arunci în același tomberon toate resturile, să-ți pui acasă saci separați pentru plastic, pentru hârtie, pentru resturi menajere. Să stingi becurile după tine când ieși prin camere, să nu le lași aprinse peste tot, să nu lași apa să curgă de dragul de a curge, să economisești și să ai grijă la resursele din jurul tău. Astea poți să o faci oricând, nici începând de acum, nu neapărat de săptămâna asta.

Bianca: Ei bine, dragilor, acesta a fost și interviul nostru. Dumneavoastră cum v-ați simțit alături de noi?

Florin Stoican: Foarte bine, foarte bine. Și mi-a plăcut să ascult întrebările voastre. Îmi place să fiu surprins așa.

Alexia: Sperăm să ne mai revedem și vă mulțumim că ați răspuns cu răbdare întrebărilor noastre.

Florin Stoican: Mersi mult de tot!

SCAN ME

VOCABULAR

geologie - Știință care studiază evoluția fizică și organică a scoarței pământului.

parcuri naționale - Parcurile naționale sunt ariile naturale protejate ale căror scopuri sunt protecția și conservarea unor eșantioane reprezentative pentru spațiul biogeografic național, cuprinzând elemente naturale cu valoare deosebită sub aspectul fizico-geografic, floristic, faunistic, hidrologic, geologic, paleontologic, speologic, pedologic sau de altă natură, oferind posibilitatea vizitării în scopuri științifice, educative, recreative și turistice.

palinologie - Ramură a botanicii care studiază polenul și spori. Știință care se ocupă cu reconstituirea mediului fizic unde au evoluat omul și societatea umană de la primele începuturi.

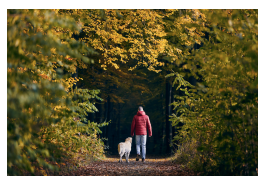
<https://dexonline.ro/>

arii protejate - Conform legislației în vigoare, prin arie naturală protejată se înțelege acea zonă terestră și/sau acvatică în care există specii de plante și animale sălbatice, elemente și formațiuni biogeografice, peisagistice, geologice, paleontologice, speologice sau de altă natură, cu valoare ecologică, științifică ori culturală deosebită, care are un regim special de protecție și conservare, stabilit conform prevederilor legale.

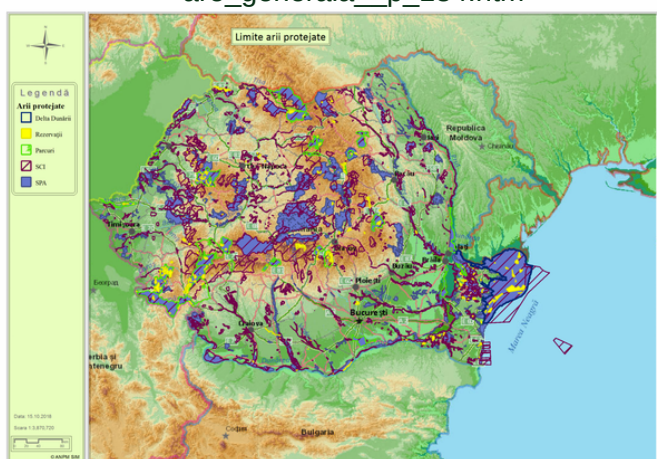

rezervație naturală - Rezervațiile naturale sunt acele arii naturale protejate ale căror scopuri sunt protecția și conservarea unor habitate și specii naturale importante sub aspect floristic, faunistic, forestier, hidrologic, geologic, speologic, paleontologic, pedologic.

parcuri naturale - Sunt acele arii naturale protejate ale căror scopuri sunt protecția și conservarea unor ansambluri peisagistice în care interacțiunea activităților umane cu natura de-a lungul timpului a creat o zonă distinctă, cu valoare semnificativă peisagistică și/sau culturală, deseori cu o mare diversitate biologică.

https://www.rosilva.ro/articole/prezentare_generala_p_184.htm

https://www.rosilva.ro/articole/prezentare_generala_p_184.htm

<https://anap.gov.ro/ariile-naturale-protejate-ale-romaniei/>

VOCABULAR

biodiversitate - Existența, la nivelul globului terestru, a unei multitudini de ecosisteme cu caractere distincte.

reciclare - Introducerea unor reziduuri, deșeuri etc. într-un proces tehnologic pentru a obține reutilizarea și valorificarea lor sau în scopuri ecologice.

sustenabilitate - Caracteristică a unei activități de a putea fi desfășurată pe o perioadă lungă de timp.

Utilizare și dezvoltare a resurselor naturale fără a conduce la epuizarea acestora sau la degradarea mediului înconjurător.

zonă temperată - Zona temperată se caracterizează prin patru anotimpuri. În consecință, viețuitoarele au anumite adaptări și bioritmuri, diferite de la o subzonă la alta.

<https://geografila.blogspot.com/2015/02/zonele-biogeografice-zona-temperata.html>

Wild Carpathia

UNDE LE GĂSIM?

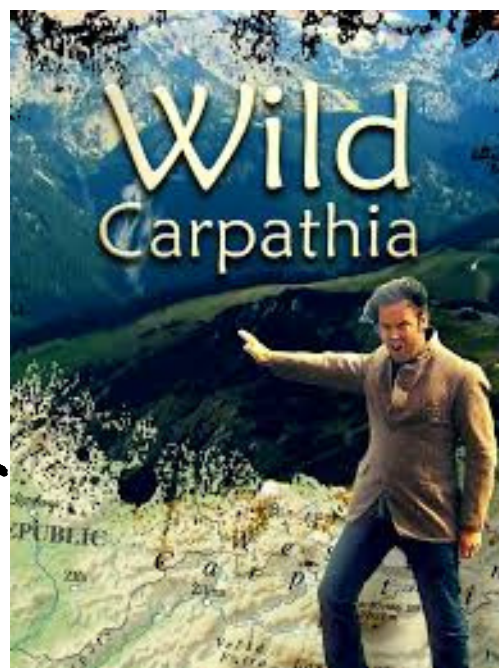
Flavours of Romania

Recomandarea lui Florin Stoican

Jurnalistul britanic Charlei Ottley are o serie de documentare ca promovează bogăția culturală și naturală a României și Republicii Moldova

Flavours of Romania este o serie de documentare care prezintă cultura, bucătăria și frumusețile naturale ale regiunilor istorice ale României, subliniind nevoie de conservare și protejare a acestora.

Wild Carpathia este o serie de documentare de călătorie, apărută în 2011, care, de asemenea promovează bogăția culturală și frumusețea naturală ale Carpaților.

Sursă foto: Google images

HISTORY

28 Iunie 1940

SCAN ME

Reflecție la o istorie mai puțin
discutată și cunoscută

28 iunie 1940

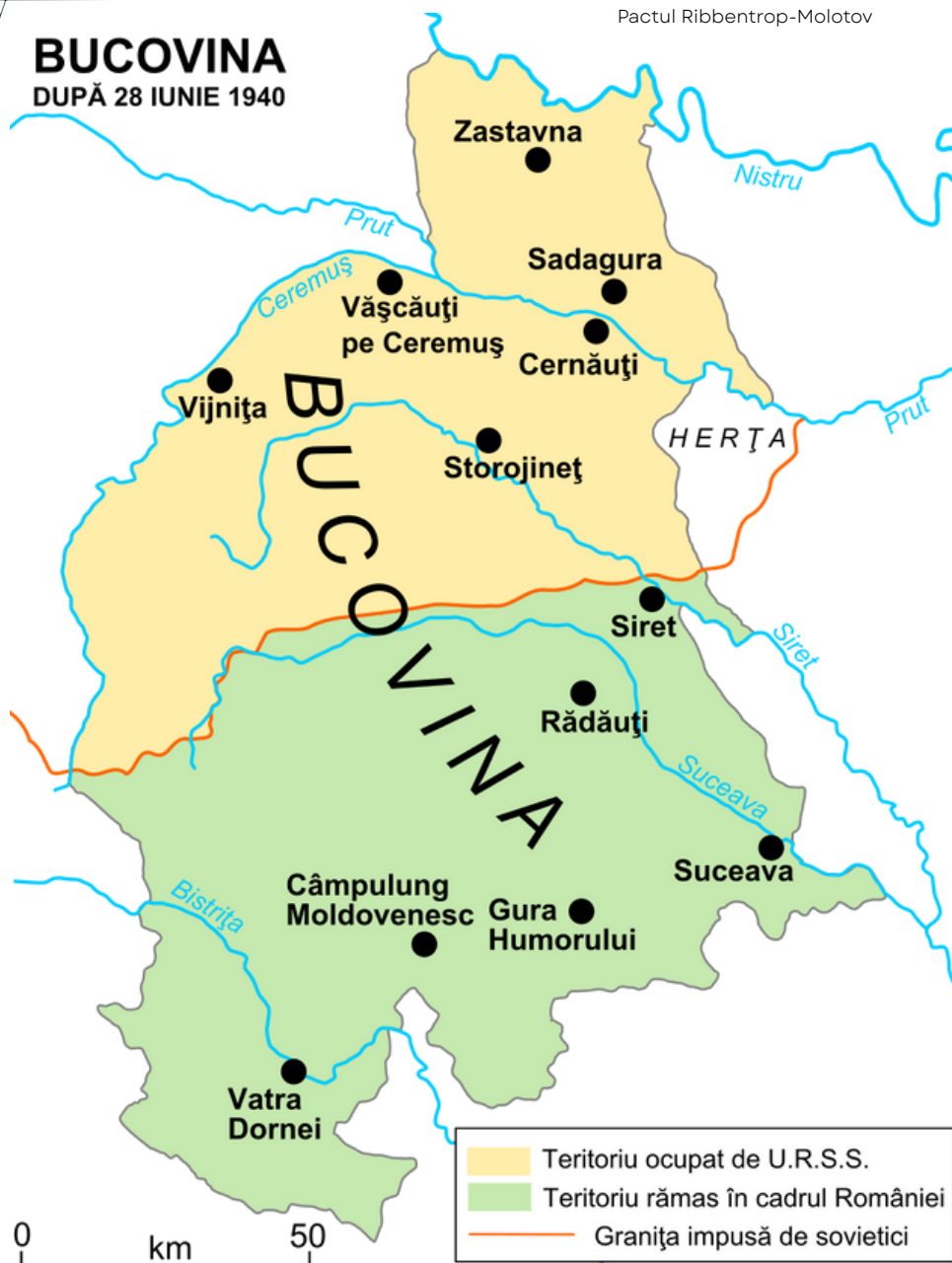
Ultimatumul dat de URSS forțează guvernul român să cedeze nordul Bucovinei și Basarabia, pretinzând drepturi istorice asupra regiunii Basarabiei ocupate în 1812 de Imperiul Țarist, teritoriu ce a revenit României în 1918, însă Bucovina nu avusese niciodată un astfel de istoric.

Contextul internațional a fost unul dificil, Franța se prăbușise, Germania lui Hitler se înțeleșese cu URSS prin pactul Ribbentrop-Molotov (semnat la 23 august 1939), iar presiunea militară a URSS au forțat guvernul României să cedeze circa 50800 de km pătrați și 3.2 milioane de locuitori. Populația s-a confruntat ulterior cu o deportări în masă, execuții, epurare etnică, politică și socială. Au urmat alte pierderi teritoriale, iar regimul politic a fost schimbat complet, urmând o perioadă tulbură de abandon a democrației și instaurare a unui regim politic autocrat, Statul Național-Legionar, urmat de un alt regim represiv totalitar, regimul comunist care a continuat până în 1989.

legionar - Membru al organizației social-politice fasciste, de extremă dreaptă, reprezentate de partidul Garda de Fier.

autocrat - (Conducător) cu puteri absolute;

BUCOVINA
DUPĂ 28 Iunie 1940

Pactul Ribbentrop-Molotov

fascism - Ideologie apărută în Europa după Primul Război Mondial, caracterizându-se prin naționalism extremist, misticism, violență, cultul forței, intoleranță față de alte partide, promovarea rasismului etc.; regim politic instaurat pe baza acestui curent.

a deporta - A trimite forțat pe cineva într-o regiune îndepărtată, într-un lagăr de concentrare, ca măsură represivă, a condamna pe cineva la exil politic.

epurare - (În regimul comunist) Eliminarea a persoanelor considerate necorespunzătoare sau ostile din partid, dintr-o instituție, dintr-o organizație. 4 (În regimul comunist) Îndepărtare dintr-o bibliotecă a volumelor, a publicațiilor considerate necorespunzătoare sau periculoase din punct de vedere ideologic.

HISTORY

01 APRILIE 1941

SCAN ME

oacul Ribentrop-
Molotov

Masacrul de la Fântâna Albă

Situația românilor din teritoriile anexate era una din ce în ce mai grea, iar starea de nemulțumire și dorința de repatriere erau din ce în ce mai puternice printre comunitățile de români.

În același timp, autoritățile din Cernăuți încurajaseră ideea de repatriere, fiind lansate zvonuri că exista posibilitatea depunerii unor cereri de repatriere. NKVD au răspândit zvonuri că sovieticii ar fi permis trecerea graniței în România, considerând că va fi un număr mic de persoane pe care le vor putea ulterior deporta în Siberia, însă au fost complicate de numărul mare de cereri, motiv pentru care au respins cererile.

Oamenii însă au considerat că dacă vor merge cât mai mulți și pașnici, fără arme, fără violență către graniță, autoritățile sovietice nu vor avea de ales decât să le permită trecerea.

Cu cruci pe care au pus steaguri albe, pentru a arăta faptul că oamenii sunt pașnici, o mulțime de oameni, unele surse spun mii, altele chiar zeci de mii, s-au îndreptat către graniță, mulți dintre ei fiind copii, femei și bătrâni. Însă la ieșirea din pădurea Bohorodici, oamenii s-au trezit înconjurați de militari înarmați și cavaleriști. Asupra lor s-a deschis focul, mulți au fugit în pădure fiind vânați, conform surselor, iar cei mai mulți au fost uciși pe loc sau răniți grav.

Fântâna Albă
Golgota
Neamului

Restul oamenilor au fost îngropați în gropi comune indiferent dacă erau morți sau răniți. Estimările spun că ar fi fost între 200 și 2000 de persoane au fost ucise fie de arme sau de răni severe. După masacru s-a organizat o operațiune vastă de represalii, 13000 de români au fost luați din casele lor și deportați în Siberia și Kazakhstan. Puțini au fost cei care au scăpat cu viață. O parte au reușit să ajungă la graniță și să treacă în România, fiind martori direcți și surse de informare pentru noi, subiectul fiind nediscutat pentru decenii întregi, de altfel și astăzi este slab menționat, iar sursele sunt foarte puține. Apoi, pe data de 12 aprilie 2011, Camera Deputaților a adoptat legea cu nr. 796/2011, făcând ca pe 1 aprilie să fie ziua în care comemorăm memoria românilor care au participat la incidentul de la Fântâna Albă.

Gulagul sovietic
hartă interactivă în
limba engleză

Surse:

<https://historia.ro/sectiune/general/masacrul-de-la-fantana-alba-numarul-victimelor-566513.html>
<https://www.rezistentaprincultura.ro/padurea-de-molizi-ecranizarea-care-scoate-la-lumina-o-poveste-nestiuta-din-istoria-romanilor/>
<https://www.icr.ro/paris/tvr-proiecteaza-in-avanpremiere-documentarul-masacrul-de-la-fantana-alba-1-aprilie-1941>
https://ro.wikipedia.org/wiki/Masacrul_de_la_F%C3%A2nt%C3%A2na_Alba%C4%83
<https://moldova1.md/p/51832/28-iunie--85-de-ani-de-la-ocuparea-basarabiei-si-a-nordului-bucovinei-de-catre-uniunea-sovietica>
(accesat la 05.11.2025, 18:00)

PĂDUREA DE MOLIZI

Pădurea de molizi - metaforă a durerii colective

Pădurea de molizi este un film care surprinde paradoxal, pe cât de simplu, pe atât de bine și de direct o parte a istoriei recente a României, perioadă ce a fost puțin discutată, mai ales în școli sau media, din cauza unei cenzuri menținute în perioada comunistă.

Filmul a fost regizat de Tudor Giurgiu fiind ajutat de scenaristul Gabriel Gheorghe. Actori principali au fost Coca Bloos și Mircea Andreescu. Este un film, poate postmodernist, după cum amintea și Gabriel Gheorghe la premiera de la Craiova, având în vedere faptul că este o țesătură de interviuri ale ultimilor supraviețuitori ai masacrului de la Fântâna Albă, imagini din arhivă, scene din timpul filmărilor și povestea de dragoste a doi români despărțiți. Coca Bloos joacă rolul Minodoriei, soția unuia dintre supraviețuitori, Gheorghe, care este jucat de Mircea Andreescu.

Filmul are două fire narrative principale: evenimentele premergătoare masacrului și asaltul asupra românilor din 1 aprilie 1941 narate de supraviețuitori și Mircea Andreescu, iar pe de altă parte viața românilor rămași în urmă, povestea concentrându-se pe viața Minodoriei.

Cei doi soți aveau două fete, iar Minodora decide să nu-și urmeze soțul, fiind influențată de părinții ei, moment în care Gheorghe decide să plece, în speranța că ar putea ulterior să le aducă și pe ele.

Gheorghe Horovati, intervievat de Tudor Giurgiu, este și cel care îl ajută

În mintea spectatorului se naște un conflict. A greșit Gheorghe? Este vina lui pentru tot ceea ce a suferit soția lui, pentru moartea fiicelor lui? Trebuia să se întoarcă?

Inevitabil își prinde spectatorul în firul poveștii și trezește această idee de a decide între personaje pozitive și negative, între emoția provocată de suferința Minodoriei, moartea fetelor, deportarea, condițiile în care a trăit și faptul că Gheorghe este acum un bătrân care spune cu multă durere prin ce a trecut, cum a încercat să o convingă să meargă cu el, cum a alergat până la graniță, cum a revăzut-o după 50 de ani...

să găsească zona unde a avut loc masacrul, o pădure de molizi, plantată ulterior de sovietici pentru a ascunde urmele, de unde se naște și numele filmului, pădure crescută din măruntaiele celor decedați.

Filmul își poartă spectatorul printr-un amalgam de emoții și te ține cu lacrimi în ochi în cea mai mare parte a timpului.

Pe de altă parte, este extraordinară „lupta” actriței Coca Bloos cu personajul, modalitatea în care sunt incluse scenele în care ea discută cu regizorul și îi spune că nu poate surprinde ceea ce el își dorește, încercările ei, nemulțumirea, apoi impactul pe care, se vede foarte bine, că îl are drama Minodoriei asupra ei.

PĂDUREA DE MOLIZI

„Îi aud pe toți cum urlau de durere, cum se zbăteau între viață și moarte...sute de oameni...parcă a fost ieri!”

Îndemnul Cocăi Bloos de la final a fost să ne informăm, să citim și să ne cunoaștem istoria, chiar și pe aceasta, mai puțin discutată. De altfel, chiar Tudor Giurgiu menționase nici el nu cunostea mai nimic despre aceste incidente până recent, când a citit și i-a atras atenția, încolțind ideea unui film istoric, care nu s-a putut realiza, fiind prea costisitor, dar care, vă mărturisesc sincer, a lăsat loc unui film extraordinar. Mergeți la cinema!

Singura salvare era să fugă în România! Care cum putea! ... Ne-am apropiat de frontieră, atunci a început...

Premieră la Inspire Cinema Craiova în prezența echipei

Miercuri, 24 septembrie 2025
Craiova

„Cum o să tragă în atâta lume, măi, oameni buni!”

Un film despre ruperea rădăcinilor, despre supraviețuire, despre condamnări, deportări, crime și epurare politică, socială și etnică, lansat la Craiova în prezența regizorului Tudor Giurgiu, actriței Coco Bloos și a scenaristului Gabriel Gheorghe.

După proiecție, cei trei au răspuns cu răbdare întrebărilor din public, care nu au fost atât de multe, pentru că toți amuțiserăm de emoție. Rolul pe care îl face actrița Coca Bloos este unul extraordinar.

„Respiram prin crăpăturile scândurilor, vagonul n-avea ferestre, doar uși mari, cât peretele, oamenii erau înghesuiți unii peste alții. O femeie a născut lângă mine...”

Citatul din cartea Soldații de zinc a Svetlanei Alexievici de la final te face să realizezi cât de dură a fost istoria cu acești oameni.

Pagina filmului aici

Gogoășe Darius
Pîlșoiu Mihai
M.D.

TRUPA VIȚA DE VIE

Recomandare muzicală:

Vița de Vie este una dintre cele mai cunoscute și apreciate trupe rock din România, activă de peste două decenii. Cu un stil muzical original și versuri profunde, formația a reușit să-și păstreze relevanța în industria muzicală românească, fiind iubită atât de vechii fani, cât și de noile generații. Trupa Vița de Vie a fost înființată în anul 1996 în București. Membrii fondatori sunt Adrian Despot (voce, chitară), Sorin Tănase (tobe), Adrian Ciuplea (bas), Mihai Ardelean (clape) și Cezar Popescu (chitară). Primul lor album, intitulat "Rahova", a fost lansat în 1997 și a atras rapid atenția datorită energiei și stilului său unic.

De-a lungul anilor, trupa a lansat mai multe albume de succes. Vița de Vie a susținut mii de concerte în România și în străinătate, fiind cap de afiș la numeroase festivaluri precum: Rock the City, Artmania, Electric Castele, Untold

CONCLUZIE:

Vița de Vie este o formație emblematică pentru scena rock din România. Prin talent, originalitate și perseverență, membrii trupei au reușit să creeze o legătură puternică cu publicul lor și să rămână relevanți într-un peisaj muzical în continuă schimbare. Vița de Vie nu este doar o trupă, ci un simbol al unei generații și o voce puternică a muzicii românești.

Părerea mea despre trupa Vița de Vie că este una dintre cele mai bune trupe rock din România la momentul actual. Ei sunt apreciați atât de adulți cât și de copii! Mie cel mai mult îmi place din trupă de artistul Adrian Despot care este și liderul formației

Membrii trupei Vița de Vie (de-a lungul timpului)

Trupa a trecut prin câteva schimbări de componență, dar nucleul ei a rămas stabil, în special în jurul lui Adrian Despot. Componență actuală:

- Adrian Despot – voce, chitară (liderul trupei)
- Cezar Popescu – chitară, backing vocals
- Adrian Ciuplea – chitară bas
- Sorin Tănase – tobe
- Mihai Ardelean – clape, sintetizatoare

Foști membri:

- Eugen Caminschi – chitară
- Toma Nicolae – clape
- Dincă Mihai – chitară

Membrii trupei sunt muzicieni profesioniști, implicați și în alte proiecte muzicale, dar Vița de Vie rămâne proiectul principal.

Suță Ramona & Trandafir Aida

ARTĂ - TEATRU & BALET

Va urma...

Interviu - Marius Manole

Lacul lebedelor - spectacol de balet

Cronică de teatru

Realizatori interviu: Cernitu Alexia
Pîrvu Bianca
Tehnic: Gaiță Ștefan
Redactori: Șuță Ramona
Pîlșoiu Mihai
Gogoășe Darius

CONTINUE

Tehnoredactare/
Coordonator:

Mihaela Dabija

Un proiect al *Clubului de lectură*

